

หลักเกณฑ์การปริวรรต อักษรลาว “ท้าวสูง ท้าวเจือง” ฉบับของมหาสิลา วีระวงส์ เป็นอักษรไทย

ภาษาลาวกับภาษาไทยมีความคล้ายคลึงกันมากทั้งในด้านคำศัพท์พื้นฐานและโครงสร้างทางไวยากรณ์เนื่องจากภาษาทั้งสองมีสายสาแหรกเดียวกันแต่พัฒนาการทางสังคมการเมืองและการปกครองมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เกิดพัฒนาการไปคนละแบบเช่น

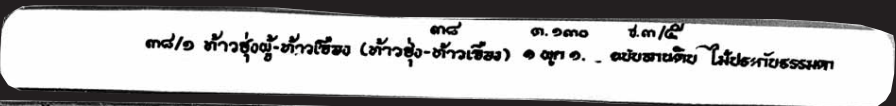
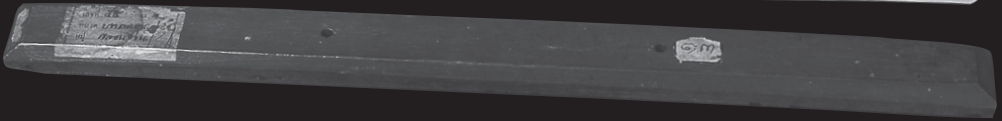
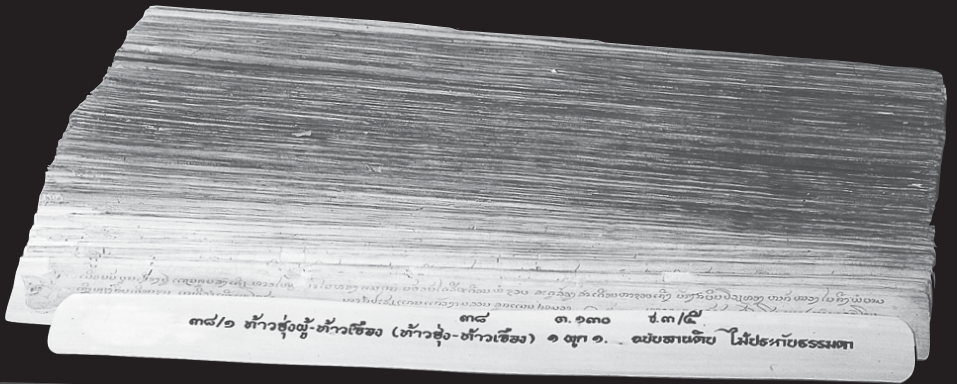
ในระบบการเขียนคำลาวได้ตัดรูปอักษรที่ไม่จำเป็นหรือมีเสียงซ้ำซ้อนออกในขณะที่ภาษาไทยยังคงอักษรบางตัวเอาไว้แม้ว่าจะออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นเหมือนกันก็ตามดังจะพบว่า ภาษาไทยมีทั้ง ส ช ศ เป็นพยัญชนะที่มีหน่วยเสียงเดียวกัน หรือมี ท ฒ ท ธ เป็นหน่วยเสียงเดียวกัน เป็นต้น เมื่อนำมาเขียนคำใดๆ ก็ต้องเป็นไปตามแบบแผนของระบบการเขียนที่อิงเอาตามประวัติศาสตร์และที่มาของคำเช่น จะเขียน วันศุกร์ ก็ช่วยสูก มีความสุข เสียง/สูก/ต้องเปลี่ยนไปตามระเบียบของอักษรวิธีและฐานที่มาของคำแต่ถ้าเป็นภาษาลาว จะใช้ สูก เพียงรูปเดียว

กรณีการตัดลดตัวอักษรลาวตามที่ปราชญ์ราชเมธีของลาวสร้างสรรค์เอาไว้ทำให้การสื่อความในยุคหลังเกิดความกำกวมอันเนื่องมาจากการเขียน มหาสิลา วีระวงส์ เคยแสดงความเห็นไว้ว่าทำให้เกิดความคลุมเครือทางความหมายและอาจก่อให้เกิดการตีความผิดไปจากความหมายเดิมได้เช่น รูปเขียนด้วยอักษรลาวสมัยปัจจุบันเขียนว่า กุมพันสะเหวยโพค อาจมีความหมายว่า

๑. ยักษ์กินข้าวโพค

๒. ยักษ์กินมากเกินไป (โพค ในภาษาลาว หมายถึงเกินไป เกินควร)

๓. ยักษ์กินอาหาร (โภชน หมายถึงอาหาร)

เมื่อมี ข้าวซู้งซู้... ข้าวจี๋อง... (Faint, mostly illegible text on the first strip)

ข้าวจี๋อง... ข้าวจู้ง... (Faint, mostly illegible text on the second strip)

ข้าวจู้ง... ข้าวจี๋อง... (Faint, mostly illegible text on the third strip)

ข้าวจี๋อง... ข้าวจู้ง... (Faint, mostly illegible text on the fourth strip)

ข้าวจู้ง... ข้าวจี๋อง... (Faint, mostly illegible text on the fifth strip)

โบราณข้าวซู้ง ข้าวจี๋อง เก็บไว้ในหอสมุดแห่งชาติ กรุงเทพฯ ตามทะเบียนเลขที่ ๓๓/๑
 ที่ที่ ๑๓๐ ชั้นที่ ๓/๕ ผูก ๑ ฉบบขานติบ ไม้ประกำษรธรรมศา อักษรไทยน้อย เส้นจาร

การเขียนที่ไม่คงลักษณะที่มาของคำดั่งที่ยกมาทำให้ตีความได้ในลักษณะแปลกๆ ด้วยลักษณะพื้นฐานของระบบอักษรของทั้งภาษาไทยและภาษาลาวดั่งที่กล่าวมา การปริวรรตท้าวสูงท้าวเืองจากต้นฉบับอักษรลาวของมหาสิลา วีระวงส์ ให้เป็นอักษรไทย ก็เกิดความกำกวมทางด้านความหมายได้มากเนื่องจากรูปเขียนภาษาไทยสามารถจำแนกความหมายได้ในตัว ในขณะที่อักษรลาวไม่สามารถแยกความหมายจากรูปคำได้ทั้งหมดจำเป็นต้องอาศัยคำที่แวดล้อมเพิ่มเติม

อย่างไรก็ดีการปริวรรตครั้งนี้ได้ถือหลักว่า “คงคำและคงความ” ไว้ให้มากที่สุด อาจจำแนกรายละเอียดดังนี้

พยัญชนะ

พยัญชนะต้น

ช

ส่วนใหญ่ได้คงรูปไว้ดังเดิมโดยเฉพาะคำศัพท์ภาษาลาวที่ไม่พ้องกับภาษาไทยเช่น ชู่ประการ ชาวห้า เขา แชน ชะบุหน้า ชาชาย คอนชาย ฯลฯ พยัญชนะต้นในพยางค์หรือคำเช่นนี้ได้คงไว้ตามเดิมแต่ถ้าเมื่อใดที่คำลาวมีความพ้องกับคำไทยที่เทียบคำได้กับอักษรช ได้ปริวรรตให้เป็นอักษรช เช่น

ซ้าง ชื่อ (name) เข้า ชอบ ช่อย ลูกชาย ชามลาย ชวนกัน เป็นต้น ก็จะกลายเป็น ซ้าง ชื่อเข้า ชอบช่อย ลูกชาย ชามลาย ชวนกัน ตามลำดับ

แต่กรณีคำว่าชายที่หมายถึงเม็ดดินละเอียดก็ได้ปริวรรตเป็นทรายดั่งนี้เป็นต้น

ย ยุง หรือ ย หางสั้น

พยัญชนะ ย หรือ ยุง ในภาษาลาว เทียบค่าเท่ากับตัว ญ ของไทย และเป็นพยัญชนะเสียงนาสิกกล่าวคือต้องออกเสียงระบายนอกทางจมูกส่วนหนึ่งซึ่งหน่วยเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทยกลางแต่มีในภาษาไทยถิ่นอื่นๆ เช่น ไทยถิ่นเหนือ ไทยถิ่นอีสาน เป็นต้น

ต้นฉบับที่เป็นอักษร ย ยุง ได้ปริวรรตเป็น ญ เช่น คำว่า ไหญ่ อาชญา เก็งญา เอ็งโญ วิญญาณ ญาบญาบ ‘ญู’ ญู ฯลฯ เพื่อคงลักษณะเสียงนาสิกเอาไว้ ยกเว้นคำที่ภาษาไทยใช้รูป ย ยักษ์อยู่เป็นปรกติวิสัย ก็ปริวรรตคำนั้นให้เป็น ย ยักษ์อย่างคำไทย เช่น

ยาว	เป็น	ยา	ไม่เป็น	ญา
ยิด	เป็น	ยศ	ไม่เป็น	ญศ
ยอด	เป็น	ยอด	ไม่เป็น	ญอด
ยึบ	เป็น	ยึบ	ไม่เป็น	ญึบ
ย้อย	เป็น	ย้อย	ไม่เป็น	ญ้อย

เหล่านี้เป็นต้น ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าภาษาไทยใช้รูปคำยาว ยศ ยอด ยึบ ย้อย เป็นปรกติวิสัยอยู่แล้วซึ่งผู้ที่รู้ภาษาไทยเมื่ออ่านแล้วจะเข้าใจความหมายได้ในทันที ในขณะที่ญยาว

ญศญอดณัณญ์ญจะเป็นการแปลงรูปอักษรให้พ้องกับหน่วยเสียงเดิมในภาษาลาวก็จริง แต่ก็ไม่สามารถสื่อความได้ด้วยเหตุนี้จึงแปลงรูปคำตามการใช้ในภาษาไทย

ย ยา

พยัญชนะ **ย** หรือ ย ยา หรือ ย หางยาวในภาษาลาว เทียบค่าเท่ากับตัว ย ของไทย แต่เป็นอักษรในหมวดอักษรสูง กล่าวคือ ตัว ย มีคุณสมบัติที่คล้ายกับมี ห หรือ อ นำ อยู่เสมอหรือเป็นอักษรที่คล้ายกับว่ามีเสียงวรรณยุกต์ตั้งตัวกำกับซึ่งเป็นคุณสมบัติประจำตัวเหมือนกับอักษรไทย ข ฉ ถ ส ห ฯลฯ เป็นต้น ดังนั้นคำใดๆ ที่เริ่มด้วยพยัญชนะ ย ยา จึงได้เพิ่ม ห หรือ อ เข้าข้างหน้า เช่น

ยู่	(อาศัย, คงสภาพ)	เป็น	อยู่
ย่ำ	(ห้าม, ไม้)	เป็น	อย่า
ยาก	(ประสงค์, ต้องการ)	เป็น	อยาก
ย่าย	(ขยาย, กระจาย)	เป็น	หยาย
ยาด	(หยุด, ย้อย)	เป็น	หยาด

ดังนั้นเป็นต้นยกเว้นคำว่า

ย่ำ หมายถึง (ย่ำ) เกรง, นับถือ, กลัว ตามหลักการข้างต้นนั้น ควรมี ห หรือ อ เดิมไว้ข้างหน้าแต่เพราะในภาษาไทยใช้รูปย่ำ(เกรง)เป็นปรกติอยู่แล้วคำนี้จึงไม่ใช่อักษรห หรือ อ นำ

ยัม หมายถึง ยัน ถีบ หรือ ต้านไว้ด้วยกำลัง ได้คงรูป ยัน (ไม่เติม ห เป็น หยัน หรือ เติม อ เป็น อยัน แต่ประการใด)

ยา หมายถึงยามเครื่องของหรือวัตถุใช้บำบัดหรือรักษาโรคของที่เป็นพิษอย่าง ยาพิษ (ในโคลงกล่าวถึง ยา ซึ่งเป็นยาแฝดหรือยาเสน่ห์ในภาษาไทยก็ยังใช้ ยาแฝด หรือยาเสน่ห์) ดังนั้นจึงได้คงรูป ยา โดยไม่เติม ห เป็น หยยา หรือ เติม อ เป็น อยา แต่ประการใด

พ และ ภ

ภาษาลาวมีเพียง **พ** หรือ พ พุ ซึ่งพ้องกับภาษาไทย ที่เป็น พ พาน การปริวรรต ได้อิงความหมายเพื่อระบุว่าควรจะใช้ พ หรือ ภ เช่น

พาสา	คำพูดการสื่อความ	เป็น	ภาษา
พาย	สะพาย	เป็น	พาย
พาย	ทิศทาง, ด้าน, สถานที่	เป็น	ภาย
พาย	ช้ำ	เป็น	พลาย

(ดูข้อเพิ่มรูปควบกล้าประกอบ)

ร ล และ อ

โดยปรกติ **ร** ตัว ร รถ ในภาษาลาว (หรือ ร เรือ ในภาษาไทย) ไม่มีนัยสำคัญทาง

ด้านเสียง โดยออกเสียงเป็น ล เทียบค่าเสียงเท่ากับ ล ลิง แต่มีนัยสำคัญทางการเขียน เช่น **ราชอาณาจักร** (ราชา) **ราชินี** (ราชตรี) ซึ่งในการปริวรรตอักษรทั้ง ๓ รูปนี้ได้ยึดถือหลักที่ว่า ถ้าคำนั้นเป็นคำบาลีเช่น **ราช** (ราช) ได้ปริวรรตเป็น ร เรือ ถ้าคำต้นฉบับเป็น ฮ เฌอน (ฮ นกฮูก) ได้คงรูป ฮ ไว้ดั้งเดิม คำว่า **รูป** หมายถึง รูป, สภาพทางกายภาพ ได้ปริวรรตเป็น ฮูป โดยตัวสะกดได้ใช้ ูป ปลาแต่ยังคงพยัญชนะต้นเป็น ฮ ดั้งเดิม เพื่อคงอารมณ์วรรณศิลป์ของโคลงต้นฉบับเอาไว้

พยัญชนะท้าย

พยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดภาษาลาวปัจจุบันใช้หลักการสะกดตรงตามตามมาตราเพียง ๘ แม่ เมื่อปริวรรตเป็นภาษาไทย ได้ถือหลักอักษรวิธีของไทย โดยอาศัยความหมายจากบริบทในโคลงเป็นเครื่องช่วยจำแนก โดยตระหนักในเรื่องความหมายเป็นหลัก เพื่อให้การสื่อความหมายได้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นมีรายละเอียดดังนี้

แม่ กก

คำต่างๆ ที่สะกดด้วยแม่ กก ของภาษาลาว ได้ปริวรรตเป็นคำไทยตามความหมาย เช่น

โสก	(เค้รำ, โศก)	โศก
ทุก	(ทั้งหมด, ล้วน)	ทุก
ทุก	(ลำบาก, ความทนได้ยาก)	ทุกข์
สุก	(สว่าง, เรืองแสง, จำ)	สุก
สุข	(มีความสุข, ยินดีปรีดา)	สุข
ขามพาก	(พูด, กล่าว)	ขามพากษ์
เมก	(เมฆ)	เมฆ

แม่ กง

พยัญชนะท้าย -ง หรือตัวสะกดแม่ กง มีเพียงรูปเดียว ดังนั้นคำลาวที่สะกดด้วย ງ (ง จัว ของลาว) เมื่อปริวรรตเป็นคำไทย ได้ใช้ งู เป็นตัวสะกดโดยตลอด

แม่ กด

คำต่างๆ ที่สะกดด้วยแม่ กดภาษาลาว ได้ปริวรรตเป็นคำไทยตามความหมายเช่น

ยอด	(ยอด, ส่วนสูงสุด, ปลายสุด)	ยอด
กัลเยด	(หญิงงาม, หญิง)	กัลเยศ
เขต	(สภาพ, ลักษณะที่เป็นอยู่)	เขต
พระชาต	(เจตีย์)	พระชาติ

ພິເສດ	(พิเศษ, ยอดยิ่ง, เหนือกว่า)	พิเศษ
ນາດ	(ผู้เป็นใหญ่)	นาค
ນາດ	[(ประกอบคำ) สาวสวย, หญิงงาม]	นาง
ຮາຊ	(ราชา, พระเจ้าแผ่นดิน)	ราช
ມາດ	(ทอง)	มาศ
ມາດ	(เดือน)	มาส

ແມ່ ກນ

คำต่างๆ ที่สะกดด้วยแม่ กน ในภาษาลาว ได้ปริวรรตเป็นคำไทยตามความหมาย

เช่น

ຄົມ	(บุคคล, ผู้คน, มนุษย์)	คน
ຄວາມ	(ความ, ผู้ดูแลข้าง)	ความ
ບາດານ	(หนุ่ม, ชายหนุ่ม)	บาทราน
ຮຳຄານ	(หงุดหงิดใจ, รำคาญ)	รำคาญ
ສວມ	(หัวเราะ)	สรวล
ເວ	(เวร, กรรมร้ายสนอง)	เวร
ມອນ	(ตาย, ความตาย)	มรณ
ກຸມ	(เกียรติ, ความภาคภูมิใจ, ชื่อเสียง)	เกียรติ(เหมือนกับที่ไทยใช้รวมเกียรติ)
ກວຸມ	(ล้อเลื่อนลากด้วยสัตว์อย่างวัว)	เกวียน
ເຊີນ	(กล่าวต้อนรับ, ร้องเชิญ)	เชิญ

ແມ່ ກບ

คำต่างๆ ที่สะกดด้วยแม่ กบ ภาษาลาว ได้ปริวรรตเป็นคำไทยตามความหมายเช่น

ຕີບ	(ตีด้วยฝ่ามือ; ตีปึก)	ตบ
ສົບ	[สวม(แหวน, เสื้อ)]	สบ
ເສບ	(บรรเลง; ฉลอง; กิน, บริโภค)	เสพ
ຫູບ	(ดู, เครื่องตามประทีป)	ดูบ
ໂລບ	(ตะกละ, มักได้, อยากได้มากเพราะกิเลส)	โลภ

ແມ່ ກມ

คำต่างๆ ที่สะกดด้วยแม่ กม หรือ ตัว ม มีเพียงรูปเดียว ดังนั้น คำลาวที่สะกดด้วย ม แมว (ของลาว) เมื่อปริวรรตเป็นคำไทย ได้ใช้ ม มา เป็นตัวสะกดโดยตลอด

แม่ เกย

คำต่างๆ ที่สะกดด้วยแม่ เกย หรือ ตัว ย มีเพียงรูปเดียว ดังนั้น คำลาวที่สะกดด้วย ย ยุง (ของลาว) เมื่อปริวรรตเป็นคำไทย ได้ใช้ ย ยักษ์ เป็นตัวสะกดโดยตลอด

แม่ เกอว

พยัญชนะท้าย -ว หรือตัวสะกดแม่ เกอว มีเพียงรูปเดียว ดังนั้น คำลาวที่สะกดด้วย ว วี่ (ของลาว) เมื่อปริวรรตเป็นคำไทย ได้ใช้ ว แหวน เป็นตัวสะกดโดยตลอด

พยัญชนะควบกล้ำ

คกรูปควบกล้ำ

ภาษาลาวเก่า มีรูปการเขียนกล้ำอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะพยัญชนะ ว ซึ่งถือว่าเป็นพยัญชนะอ่อนหรือพยัญชนะเหลว (Liquid consonant) สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงต่างๆ ได้แก่ รูป กว-, ขว-, คว-, งว-, ชว-, ตว-, สว-, ทว-, อว- และ ฮว- เพื่อให้เห็นรูปรอยของภาษาและเพื่อประโยชน์ในการศึกษาถึงพัฒนาการทางภาษาจึงได้คงการเขียนแบบเดิมเอาไว้

กล้ำ	คำลาว	ความหมาย	คกรูปไว้
กว-	กว້าย	กว้าง	กว้าง
ขว-	ขว้า	คว้า	คว้า
คว-	ควาย	ควาย	ควาย
งว-	งวาก	เบน เหนือ (หน้า)	งวาก
ชว-	ชว้า	เสียงแข็งแซ่, เสียงน้ำไหล	ชว้า
ตว-	ตว้าย	ชำระใช้	ตว้าย*
สว-	สว้าย	ล้างหรือชำระด้วยน้ำ	สว้าย
ทว-	ทว้าย	ทำนบ	ทว้าย
อว-	อว้าย	เห, เอียง, เคลื่อนคล้อย	อว้าย
ฮว-	ฮवाद	ราตรด, พรหม, โปรรย	ฮवाद

*คำนี้ บทใดที่ต้นฉบับเขียนไม่กล้ำ (คือเขียนว่า ตวย) ก็ได้คงลักษณะไม่กล้ำไว้ และบทใดที่มีกล้ำก็ได้คงลักษณะการกล้ำเอาไว้และตลอดทั้งเรื่องมีอยู่เพียงแห่งเดียว

เพิ่มรูปควบกล้ำ

การเขียนรูปกล้ำในภาษาไทยช่วยจำแนกความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้นดังนั้นการปริวรรตครั้งนี้ได้เพิ่มตัวกล้ำเท่าที่จำเป็นลงไปในคำตามบริบทที่เหมาะสมเช่น

คำลาว	ความหมาย	เพิ่มกล้า
ປາ	ปลา	ปลา
ກາງ	กลาง	กลาง
ພາກ	จาก, พราก	พราก
ພາຍ	ข้าง	พลาย
ຈິງ	แท้, จริง	จริง
ກົມ	กลม, มน	กลม

สระ

สระของภาษาลาวคล้ายคลึงกับสระภาษาไทยกล่าวในแม่ภาษาศาสตร์การออกเสียงแทบเรียกได้ว่าระดับสิ้นในการออกเสียงสระของทั้งสองภาษาอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก แต่อักษรวิธีรวมถึงการประสมรูปสระไม่เหมือนกับของไทย อย่างไรก็ตามในที่นี้ใครกล่าวถึงหลักเกณฑ์เรื่องสระที่ใช้ปริวรรตในหนังสือเล่มนี้โดยไม่กล่าวถึงรายละเอียดปลีกย่อยความต่างของรูปสระ

สระ ไ- และสระ ใ-

การใช้สระไ-และสระใ-ในต้นฉบับภาษาลาวพบว่ามีความลักลั่นไม่เป็นเอกภาพ เช่น ไญ่ใหญ่ บางแห่งก็เป็น ใญ่ใหญ่ ทั้งสองรูปนี้ เป็นคำเสริมหน้าความ (pre particle) โดยไม่มีคำแปล (ไม่สามารถแปลได้ว่าเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น) แต่เป็นคำสื่ออารมณ์ อีกทั้งสร้างบรรยากาศให้บทประพันธ์เกิดความสละสลวยทางด้านเสียงการนี้ได้ปริวรรตให้เป็น ไญ่ใหญ่ตลอดเรื่อง

คำว่า ใ- ยังคงลักษณะรูปแบบภาษาลาวดั้งเดิม โดยใช้สระใ- แม้ว่าตามหลักการเขียนของไทยระบุว่าให้ใช้สระไ- เพียง ๒๐ คำเท่านั้น (ไม่มีรูปคำว่า ใ) แต่จากหลักฐานการออกเสียงในภาษาไทยถิ่นอื่น-มีเหตุควรเชื่อได้ว่า ใ เป็นคำเดียวกับ ใใด และมีการออกเสียงเป็น ใเอ อีกทั้งเป็นการสนับสนุนเหตุผลที่ว่าเสียงต่างกันต้องเขียนต่างกันดังนั้นการที่โบราณจารย์ได้คิดรูป สระไ- และสระใ- นั้นย่อมหมายความว่า ได้ยึดถือเรื่องเสียงที่แตกต่างกันในการประดิษฐ์รูปอักษรขึ้นมาใช้ในภาษา

สระ อี และ สระ อี้

มีการใช้รูปสระอีกับ สระ อี้ละกันประปราย ทั้งนี้ได้ปรับรูปสระให้เป็นไปตามแบบที่สื่อด้วยภาษาไทยได้สะดวกจนคำว่า

ตี๋ ที่แปลว่า จำนวนหมื่นล้าน ต้นฉบับมีปรากฏทั้ง ตี๋ และ ตี๋ การนี้ได้ปริวรรตเป็น ตี๋ ตลอดทั้งเรื่องเพราะเสียงสระในภาษาลาวออกเป็นเสียงยาวมากกว่าเสียงสั้น

ปีปาย ที่แปลว่า เอ่ยเสียง, กล่าวทักถาม ได้ปริวรรตเป็น ปีปาย ตลอดเรื่อง

(ต้นฉบับมีปรากฏโคลงกัน ทั้งปี่ปาย และปี่ปาย)

วรรณยุกต์

การเขียนแบบลาวนั้นเหมาะสมใช้เขียนคำลาเมื่อนำมาเขียนลงในบทโคลงกลอนของลาวเช่นโคลงที่เป็นบทคำพญาและวรรณกรรมอื่น ๆ รวมทั้งโคลงในเรื่องท้าวสูงท้าวเจืองนี้จึงเป็นไปด้วยความราบรื่นไม่มีเรื่อง เอกโทษหรือ โทโทษ รบกวนสายตา เช่น

คำว่า ยกย่อง สรรเสริญ ลาวใช้รูป หย่อง ในที่นี้ได้คงรูป หย่อง ตามแบบภาษาลาว

คำว่า กลัว, เกรง, ขยาด ภาษาไทยแม้จะใช้คำว่า ย่น หรือ ย่าน ในภาษาปากที่กล่าวว่าย่น หรือ บ่ย่าน แต่ภาษาลาวเขียนว่า หย่าน ในที่นี้ได้คงรูป หย่าน ตามแบบภาษาลาว

คำว่า เข้มเขื่อนภาษาลาวเขียนว่า เขี่ยม ในที่นี้ได้คงรูปการเขียนตามแบบภาษาลาว

คำว่า รีบ, เร่ง ภาษาลาวออกเสียงว่า /ฟาว/ แต่เขียน ฟ้าว จึงได้คงการเขียนตามแบบภาษาลาวเอาไว้

กล่าวโดยสรุปในหัวข้อวรรณยุกต์นี้ได้คงการเขียนตามแบบภาษาลาวถึงแม้ว่าบางคำอาจแปลงให้เป็นรูปคำอย่างภาษาไทยแต่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงโดยพลการเพราะต้องการรักษาลักษณะภาษาลาวไว้ให้มากที่สุด

คำ

วรรณกรรมท้าวสูงท้าวเจืองมีข้อพิเศษอีกประการหนึ่งคือเป็นวรรณกรรมที่อุดมไปด้วยคำศัพท์ในวัฒนธรรมลาวจำนวนมาก บางคำในสังคมชาวลาวได้เลิกใช้กันแล้วก็มี แต่เพื่อเป็นหลักฐานอ้างอิงจึงได้คงลักษณะคำในรูปแบบเดิมไว้เช่น

คงคำเดิม

ลาวโบราณ	ลาวปัจจุบัน	ไทย	ปริวรรต
มิมติ	ดนตรี	ดนตรี	นนตี
ตาเว้า	กาเว	กาเหว่า	ตาเว
ลิมคาม	สงคาม	สงคราม	สมคาม
มุนตี	มนตี	มนตรี	มุนตรี
ผาบ	ปาบ, ผาบ	ปราบ	ผาบ

ลาวโบราณ	ลาวปัจจุบัน	ไทย	ปริวรรต
ຜາງ ຜວ ຂົບ	(หมาก)ปาง, ผาง เปต ซิ่น, ซิ่น	(มะ)ปราง เปรต ซิ่น, ฝิ่น	ผาง เฟต ซิ่น

ชื่อตัวละครและชื่อเมือง

ชื่อที่เป็นสามัญนาม โดยเฉพาะชื่อตัวละครและชื่อเมืองหรือสถานที่ในเรื่องท้าวสุ่งฯ มีจำนวนมาก และพบความสับสนของการเขียนชื่อ ในที่นี้ได้ตรวจทานและหากพบว่าเป็น บุคคลเดียวกันหรือเมืองและสถานที่เดียวกันได้ปริวรรตให้เป็นรูปคำด้วยการเขียนแบบเดียวกัน คือ

โคลงท้าวสุ่งฯ	ปริวรรต
ซัยลือ ซัยลือ, ซัยลือ	ไชลือ
ไชฟ้า, ไชฟ้า, ใสฟ้า	ไชฟ้า
ทามพาย	หาญพาย

ประวัติย่อผู้แปล

บุญนาค สะแกนอก

เกิด ๑๒ ตุลาคม ๒๔๘๕ ตำบลกุดเจาะ อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

ปัจจุบัน กรรมการจัดทำพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมท้องถิ่นไทย ภาคอีสาน ราชบัณฑิตยสถาน

การศึกษา เปรียญ ๕ วัดใหญ่ศรีสุพรรณ กรุงเทพฯ

ประวัติการทำงาน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านทุ่งเทิง อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี, อาจารย์โรงเรียนจารุวิทยา จังหวัดกรุงเทพมหานคร, นักภาษาโบราณ สำนักหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร จนเกษียณอายุราชการ

วีระพงศ์ มีสถาน

เกิด ๑๐ ธันวาคม ๒๕๐๖ บ้านโนนสาทร ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

ปัจจุบัน นักวิจัยประจำสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล (ศาลายา)

การศึกษา ศึกษาศาสตรบัณฑิต (เอกภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง, ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยมหิดล

ประสาธ พาศิริ

เกิด ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๙ ตำบลชีน้ำร้าย อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจุบัน รับราชการสำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ

การศึกษา รัฐศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้รับทุนจากรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ ที่สถาบันวิจัยสังคม กรุงเฮก เมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๗-๒๕๒๙

สมชาย นิลอาทิ

เกิด ๑๕ มีนาคม ๒๔๙๐ บ้านแหลมอ้ายกั้ง ตำบลมหาสอน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี

ปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การศึกษา การศึกษามัธยมศึกษา (ศิลปศึกษา) วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (สถาปัตยกรรมไทย) มหาวิทยาลัยศิลปากร, ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (มานุษยวิทยา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ปราโมทย์ ในจิต

เกิด ๑๗ มิถุนายน ๒๔๙๗ อำเภอทรายมูล จังหวัดยโสธร

ปัจจุบัน ครูสอนนักเรียนในบ้านเกิดที่โรงเรียนดงมะไฟพิทยาคม

การศึกษา ศึกษาศาสตรบัณฑิต (สาขาบริหารการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

